

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ zastúpeného Advokátska kancelária Consiliaris, s. r. o., Ružová dolina 8, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/111/2025 z 25. septembra 2025 a jemu predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6Ssk/111/2025 z 25. septembra 2025. Napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania v sume 814,21 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že personálnym rozkazom generálnej tajomníčky služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 15 z 8. apríla 2020 bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru na základe toho, že 29. januára 2020 po nástupe na výkon štátnej služby a počas rannej inštruktáže bol pokynom služobne nadriadeného podrobený dychovej skúške s výsledkom 0,45 mg/l alkoholu v dychu, pričom opakovanej dychovej skúške i odberu krvi na zistenie alkoholu v krvi sa odmietol podrobiť a zápis o tejto skúške následne odmietol podpísať. Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) z 23. júla 2020 bolo podľa § 243 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu. Proti rozhodnutiu podal sťažovateľ správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného. Správnu žalobu sťažovateľ

odôvodnil tým, že v konaní pred správnymi orgánmi nebol riadne a úplne zistený skutkový stav v jeho veci, postupom správnych orgánov došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu tým, že nebol upovedomený o výsluchoch svedkov proti nemu, ktorých sa nemohol zúčastniť, a teda nemal možnosť klásť týmto svedkom otázky, správny orgán ďalej nezohľadnil ním predložené dôkazy, jeho návrhy na výsluch ďalších svedkov, rozpornosť jednotlivých dôkazov, ako ani jeho obranu, v ktorej tvrdil, že nadriadeným nebol oboznámený so zmenou rozvrhnutia svojej služby, pred dychovou skúškou použil ústnu vodu v dôsledku stomatologického zákroku a neexistuje možnosť zistiť výsledok jeho dychovej skúšky.

3. Správny súd v Bratislave rozsudkom č. k. BA-5S/183/2020-84 z 24. januára 2025 správnu žalobu sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú, konštatujúc, že prvostupňový správny orgán vykonal dokazovanie v súlade so zákonom č. 73/1998 Z. z., pričom žalobcovi poskytol možnosť využiť všetky jemu patriace procesné práva. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci. V tejto súvislosti poukázal na argumentáciu obsiahnutú v správnej žalobe a ďalších podaniach, tvrdiac, že nadriadený vykonávanie jednotlivých dôkazov prispôbil k ním očakávanému výsledku v podobe jeho prepustenia zo služobného pomeru.

4. Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol (prvý výrok napadnutého rozsudku) a nárok na náhradu trov kasačného konania účastníkom nepriznal (druhý výrok). Správny súd za rozhodnú označil skutočnosť, či sťažovateľ pri nástupe do výkonu štátnej služby 29. januára 2020 mal pozitívnu dychovú skúšku detekujúcu prítomnosť alkoholu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu najvyššieho správneho súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu argumentuje, že v preskúvanom konaní pred prvostupňovým správnym orgánom nebol prítomný pri výsluchoch svedkov vo svojej veci a nemohol im klásť otázky, hoci tieto výpovede boli podkladom pre rozhodnutia správnych orgánov o jeho prepustení. Nesúhlasí s interpretáciou zákona č. 73/1998 Z. z., ktorú poskytli súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci, podľa ktorej jeho služobne nadriadený nemal povinnosť upovedomiť ho o uskutočnení výsluchov svedkov proti nemu. V tejto súvislosti poukázal na § 193 ods. 2 spomínaného zákona, z ktorého vyplýva právo navrhnúť dôkazy v preskúvanom konaní a obhajovať sa, ďalej na § 233 ods. 1 tohto zákona, z ktorého vyplýva pre rozhodujúci orgán povinnosť pred vydaním rozhodnutia zistiť presne a úplne skutočný stav veci, ako aj na § 241 ods. 1 tohto zákona, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie musí vychádzať zo skutočného stavu veci. Správne orgány zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci svojím postupom nenaplnili dostatočne zákonnú požiadavku dostatočne a presvedčivo odôvodniť svoje rozhodnutie.

6. Napokon tvrdí, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v tomto konaní preskúvanú vec nesprávne právne posúdili a ich záver o zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov je arbitrárny a nedostatočný.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou argumentácie sťažovateľa je namietané porušenie ním označených práv v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudku najvyššieho správneho súdu, v ktorom sa dostatočne nevysporiadal s ním predloženými námietkami v kasačnej sťažnosti rozporujúcimi naplnenie podmienok jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z.

8. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že procesné postupy v konaní vo veciach služobného pomeru, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, ako aj výklad či aplikácia podústavného práva sú zverené príslušným správnym orgánom, resp. správnym súdom v rámci prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy. Z ústavnoprávneho hľadiska môže byť posúdená len otázka, či skutkové zistenia majú dostatočný a racionálny základ, či právne závery orgánov verejnej moci nie sú s nimi v extrémnom nesúlade a či podaný výklad práva je ústavne konformný (napr. IV. ÚS 557/2024). Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom správneho súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

9. V kontexte týchto východísk a v súvislosti s predstretou argumentáciou sťažovateľa sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zameril na posúdenie, či napadnutý rozsudok nevykazuje ústavnoprávny deficit v podobe prítomnosti takej kvalifikovanej vady, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu, a či sú právne úvahy najvyššieho správneho súdu logické a zrozumiteľné, a teda či napadnuté rozhodnutie nie je zaťažené prvkom svojvôle. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že v jeho ústavnej sťažnosti obsahovo absentuje dostatočná ústavnoprávna argumentácia, a preto pôsobí skôr ako riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiam správnych súdov, pretože iba rozsiahlo spochybňuje ustálený skutkový stav zistený správnymi orgánmi a argumentačná konfrontácia s konkrétnymi právnymi závermi napadnutého rozsudku chýba.

10. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku a žiadnu vadu, ktorá by neprípustne zasahovala do ústavou zaručených práv sťažovateľa v prejednávanej veci nezistil.

11. Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že dôvodom prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru bolo jeho konanie klasifikované ako porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť tým, že 29. januára 2020 nastúpil do výkonu dennej služby, v ktorej bol podrobený služobne nadriadeným vykonaniu dychovej skúšky s výsledkom 0,45 mg/l alkoholu v jeho dychu, zároveň sa sťažovateľ následne opakovanej dychovej skúške, ako aj odberu krvi a lekárskeho vyšetreniu na zistenie prítomnosti alkoholu v krvi odmietol podrobiť.

12. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa porušenia jeho práva na obhajobu v dôsledku toho, že mu nebolo umožnené byť prítomný pri výsluchoch svedkov v jeho veci a klásť im otázky, najvyšší správny súd v bode 7 napadnutého rozsudku citoval právne závery rozsudku správneho súdu a sám sa s touto námietkou vysporiadal v bode 27 napadnutého rozsudku, v ktorom poukázal na to, že konanie vo veciach služobného pomeru je osobitným druhom administratívneho konania podľa zákona č. 73/1998 Z. z., na ktorý sa subsidiárne nevzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, a jeho ustanovenia neustanovujú za dôkaz výsluch svedka, ale hovoria o výpovedi a vyjadrení. Pod takýmito pojmami možno akceptovať aj

zaznamenanie výpovede svedkov v podobe úradných záznamov podpísaných dvomi príslušníkmi Policajného zboru, pričom samotná skutočnosť, že sťažovateľ nebol prítomný pri týchto výpovediach, bez ďalšieho neznamena, že došlo k zásahu do jeho procesných práv. V týchto súvislostiach podporne najvyšší správny súd poukázal aj na právne závery vyplývajúce z rozhodnutí vo veci sp. zn. 4Asan/15/2020 alebo sp. zn. 6Ssk/87/2024.

13. K námietke nevyrovnania sa s dôkazmi predloženými sťažovateľom sa najvyšší správny súd vyjadril v bode 28 napadnutého rozsudku, kde skonštatoval irelevantnosť sťažovateľom predložených dôkazov preukazujúcich nepožitie alkoholu 28. januára 2020 v bare s kolegami, resp. spochybňujúcich správnosť postupu pri rozhodnutí o zmene rozvrhu služby, a to najmä s prihliadnutím na preukázanie skutočnosti, že sťažovateľ pri nástupe do výkonu štátnej služby 29. januára 2020 mal pozitívnu dychovú skúšku detekujúcu prítomnosť alkoholu. Keďže sťažovateľ tvrdil, že žiadne alkoholické nápoje deň predtým nepožil, v kontexte veci sa javí ako nepodstatný osobitne jeho argument týkajúci sa „*deficitu nadriadeného*“ pri kontrole či neoboznámene so zmenou rozvrhu služby. K námietke spornosti pozitívneho výsledku údajnej dychovej skúšky vykonanej sťažovateľom najvyšší správny súd poukázal na dôkazy, na základe ktorých tento záver ustálil (bod 29 napadnutého uznesenia), a zdôraznil, že sťažovateľ vykonanie opakovanej dychovej skúšky, ako aj vyšetrenia krvi odmietol bez zmysluplného vysvetlenia.

14. Ústavný súd aj s poukazom na už zmienený nedostatok ústavnoprávnej argumentácie v ústavnej sťažnosti uzatvára, že najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal rozhodné právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany, pričom jeho závery sú vo vzťahu k naplneniu podmienok na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru riadne odôvodnené, jasné a logické a súčasne rešpektujúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak nie je možné považovať za arbitrárne a nepreskúmateľné tak, ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti.

15. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a možnosťou porušenia základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu